

Mirai Navrátil: Chci lidem předávat pozitivní energii

31.10.2021

Popularitu si získal hitem Když nemůžeš, přidej. Teď se ale frontman kapely Mirai těší hlavně na to, až bude mít čas trochu se zastavit.

I když žijete na Praze 3, nezapřete moravský přízvuk ani japonský vzhled. Kde je vaše doma?

Co se týče japonského vzhledu, není zase tak jednoznačný. Lidé si občas myslí, že jsem třeba ze Španělska nebo z Mexika. Japonce tipne vlastně málokdo. Ale dnešní doba už je tak globalizovaná, že můj vzhled v Česku nikoho nepřekvapí. Myslím, že moje doma je díky rodině a nejbližším přátelům pořád ještě v Beskydech. Během pandemie jsem byl skoro jenom ve Frýdku a těšilo mě to, protože jsou tam hory, které mám rád. Jinak bych řekl, že jsem frýdecko-pražský obojíživelec. V Praze teď trávím většinu času hlavně kvůli StarDance. Těžko říct, kde budu víc, až soutěž skončí. Ale je pravda, že spousta mých kapelních a pracovních povinností se odehrává v Praze.

Co máte v sobě japonského?

Řekl bych, že lásku k japonskému jídlu.

Dá se někde v Praze ochutnat?

Já si japonské jídlo vychutnám hlavně doma ve Frýdku, kde vaří moje maminka. Ale je pravda, že pár dobrých japonských restaurací je i v Praze. Poznám to už na misce rýže, kterou mi naservírují.

V písničce Hometown, kde vzpomínáte na své dětství, se zpívá: „Doufám, že víš – my zůstanem stejný.“ Když se ohlédnete za posledními roky, které vás vystřelily na vrchol hitparád, jak vás to změnilo a v čem jste zůstal stejný?

Já myslím, že jsem zůstal stejný ve všem. Že jsem snad normální. On ten úspěch, po kterém člověk třeba dlouho touží, nakonec tolik věcí nezmění. Snad jen kalendář mám teď o hodně nabitější, takže už nemám moc volného času. Vlastně si člověk trochu nestíhá uvědomit, že už je možná tam, kde dlouho toužil být. Co vás pojí s Prahou 3? Když jsme s rodinou kdysi jezdili do Prahy, bydleli jsme v Sudoměřské ulici. Teď je pro mě Trojka místem, kde poslední dobou nejčastěji usínám a budím se. Bydlím na Vinohradech, z okna svého bytu mám hezký výhled na Žižkovskou věž, kde jsem si letos zahrál na Spring Festivalu. Mám tu v okolí i oblíbené stravovny a běhat chodím na Parukářku a na Vítkov, to je moje oblíbené kolečko. Takže jestli je nějaká městská část v Praze se mnou spjatá, bude to fakt ta Trojka.

Než jste naplno rozjel hudební kariéru, hodně jste sportoval. Co mají hudba a sport společného?

Tomu, co chcete dělat na slušné úrovni, musíte věnovat čas a kus sebe. To platí pro hudbu, sport i cokoli jiného. Já jsem v dětství asi do čtrnácti let hrál závodně tenis a myslím, že docela obstojně. Ale musel jsem v té době dvoufázově trénovat, jezdit na turnaje a obětovat tomu téměř všechno. Pak jsem vyměnil

tenisovou raketu za elektrickou kytaru a vidím, že s muzikou je to podobné. Všichni v kapele víme, že jsme k úspěchu nedošli jak slepí k houslím. Důležité bylo, že jsme tu hudbu měli rádi. Nejvíc nás bavilo trávit čas někde v garážové zkušebně, jezdit s kytarkou na koncerty, kde nás poslouchalo třeba jen pět lidí, ale snili jsme o tom, že jednou se to zlomí. Vlastně jsme to nevnímali jako oběť, ale jako něco, co nás opravdu baví. A někdy se tahle láska přetaví v úspěch. Věřím, že nám se to povedlo.

Během pandemie jste se ke sportu vrátil, zdolal jste dokonce Beskydskou sedmičku. Pomohlo vám to zvládnout tréninky ve StarDance?

Díky té Beskydské sedmičce jsem dost zhubl, předtím jsem byl oplácanější. To se mi do StarDance hodí. Po horských ultramaratonech jsem přešel na režim tanečních tréninků a určitě to není tak drastické, jak by mohlo být, kdybych během covidu nesportoval, kdybych zkrátka pokračoval ve svém předchozím stylu stravování se na benzínkách a v bujarém životě. Ale musím taky říct, že tanec je zase jiný způsob trýznění vlastního těla, je to nápor na klouby a kyčle. Možná je to i o nějaké genetice a vrozených předpokladech. A tam si myslím, že mám mezery, tam to bolí.

Jak moc si ve StarDance věříte?

Já ani nevím. Pokud se bavíme o tom, jaký jsem tanečník, tak čekám, že v té soutěži budu velmi průměrný. Ale nebude to snad jen o tom tanci. Je to taková nevyzpytatelná věc, jak to celé dopadne. Nechci říkat, že je mi to jedno, to není. Mrzelo by mě, kdybych vypadl hned. Rád bych došel třeba alespoň do půlky, to by mě potěšilo a zároveň bych snad neudělal klukům ostudu. Ale jak říkám, nejde jen o tanec. Ve StarDance se často mluví třeba o Lukáši Pavláskovi, který se dostal do finále, přestože asi nebyl úplný Harapes.

Co kromě tance je v té soutěži důležité?

Je to trochu soutěž sympatií a popularity. Myslím, že jde o to, jak člověk působí na televizní diváky. Ale já jsem ten pořad po pravdě předtím nesledoval. Tohle mi říkali lidé, kterým důvěřuji.

Svámi písněmi jste si získal i mladší publikum. Jak vnímáte svůj vliv na mladou generaci?

Nemyslím si, že bychom se jako kapela zaměřovali na děti. Když se podívám třeba na sledovanost Spotify nebo na statistiky YouTube, jsou naší nejsilnější cílovou skupinou rozhodně spíš ženy než muži a věkově tak od 16 do 34 let. Pak jsou tam samozřejmě i ty děti, ale podobně velkou skupinu tvoří senioři. Mám z toho dojem, že je to takový plošný zásah napříč generacemi. Vnímám to i na koncertech. V prvních řadách sice ano, tam jsou ti mladší, ale vzadu stojí i důchodci nebo holky v našich letech.

Máte nějaké poselství, které byste jim chtěl předat?

Když jsem psal úvod k naší třetí desce, došlo mi, že po těch asi sedmi letech fungování naší kapely je naší podstatou šířit pozitivní energii. Ukazovat lidem světlo na konci tunelu. I když máme občas melancholičtější songy nebo vážnější věci — protože ne všechno je „Když nemůžeš, přidej“ nebo „Chci tančit“ —, tak vlastně to, co lidi nejvíc na naší tvorbě baví, je ta energie. Myslím, že je pro nás zásadní, aby se tahle energie neztratila.

Vaše nová deska vychází v listopadu. O čem bude?

Je to deska, kterou jsem začal psát během lockdownu a většina písniček vznikala v době, kdy jsme byli zavření. Pro tu desku jsme si vybrali symbol tzv. Maneki Neko, což je japonská kočka, která má zvednutou tlapku a tou jakoby zve, vábí. Váže se k tomu stará legenda, která vypráví, že kdysi v Japonsku jeden vážený poutník procházel kolem nějaké vesnice a tam se během bouřky schoval nerozvážně pod strom. V tu chvíli se objevila kočka, která ho tímto gestem zvala k sobě. On ji poslechl a vzápětí do toho stromu udeřil blesk. Takže ta kočka mu vlastně zachránila život. Vděčný poutník pak vesnici zahrnul bohatstvím a od té doby ta kočka symbolizuje hojnost a štěstí, možná i záchranu. Proto jsme naši desku pojmenovali Maneki Neko a chtěli bychom, aby nás tímto poselstvím hojnosti, štěstí a záchrany nějak vyvedla z toho temného období pandemie.

Před pár týdny jste odtajnilí písničku Yesterday, kde hostuje rapper Paulie Garand. Objeví se na desce i další umělci nebo překvapení?

Každá z těch písniček je překvapením. Každý song má úplně jiný zvuk, jinou náladu. Takže jsem strašně zvědavý, jak ji lidé přijmou. Deska je zvukově odvážnější a zároveň textově hodně civilní. Často píšu texty stylem, jakým se třeba teď spolu bavíme nebo jakým se bavím se svými kamarády. Na desce Maneki Neko najdete i poetičtější texty, převažují ale ty civilní.

Kam podle vás směřuje český pop?

Trendy se každý rok mění, pořád se to posouvá. Na české popové scéně aktuálně není až tolik kapel, které by měly svěží produkci. Přijde mi, že je tu prostor pro mladé hudebníky a přál bych jim, aby to nevzdávali.

A co máte před sebou vy?

Já se hlavně těším, až skončí ten bláznec kolem StarDance a koncertů. Chtěl bych se trochu zastavit, odjet třeba na měsíc a uvědomit si, co všechno se za ten rok odehrálo, zhodnotit to a zamyslet se nad tím, kam směřovat další tvorbu. Potřeboval bych se zase zaměřit na nové období, na nový směr pro kapelu i pro svůj osobní život. Tak nějak to cítím. Nejde neustále žít v tom kolotoči a nezastavit se. Protože pak nežijete život, ale on vás.

Mirai Navrátil se narodil 11. srpna 1992 v japonském městě Ógaki. Z Japonska pochází i jeho matka, otec je Čech. V Japonsku žil Mirai do svých tří let, potom se s celou rodinou přestěhoval do Frýdku-Místku. Studoval na Gymnáziu Petra Bezruče, po maturitě pak Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně. V roce 2014 založil kapelu Mirai, se kterou v roce 2017 získal Českého slavíka v kategorii Objev roku. V listopadu letošního roku jim vychází třetí album Maneki Neko, které je stejně jako předchozí Konnichiwa a Arigato inspirováno japonskou kulturou.